

# Україні

Панас Мирний

Мій ти краю, моя ненько,  
Моя Україно!  
Люблю тебе не тією  
Любовію сина  
Покірного, що радіє  
До всього свого, –  
Чи то добре, чи лихе то,  
А любить готово;  
Не гарячим своїм серцем,  
Що ти доглядала,  
І любити, і прощати  
В самоті навчала;  
А думкою кипучою,  
Як синєє море;  
Безкрайною, як те небо,  
Широке й просторе,  
Безмірною, безвічною  
І премолодою,  
Радостями життя мого,  
Душею живою,  
Усім добрим!..  
Ти першая  
Хорогву підняла  
За святее право в світі;  
На ворогів встала  
За воленьку братів менших,  
За правду, за віру!..  
Як же тебе не любити?!  
Чия душа щира,  
Чиє серце не заграє,  
Душа не зрадіє,  
Що те давнє твоє право  
Тепер тільки сіє  
Добра доля... Дай же, боже,  
Щоб на твоїй ниві  
Зацвіли ще й святі квіти  
Науки й любові!